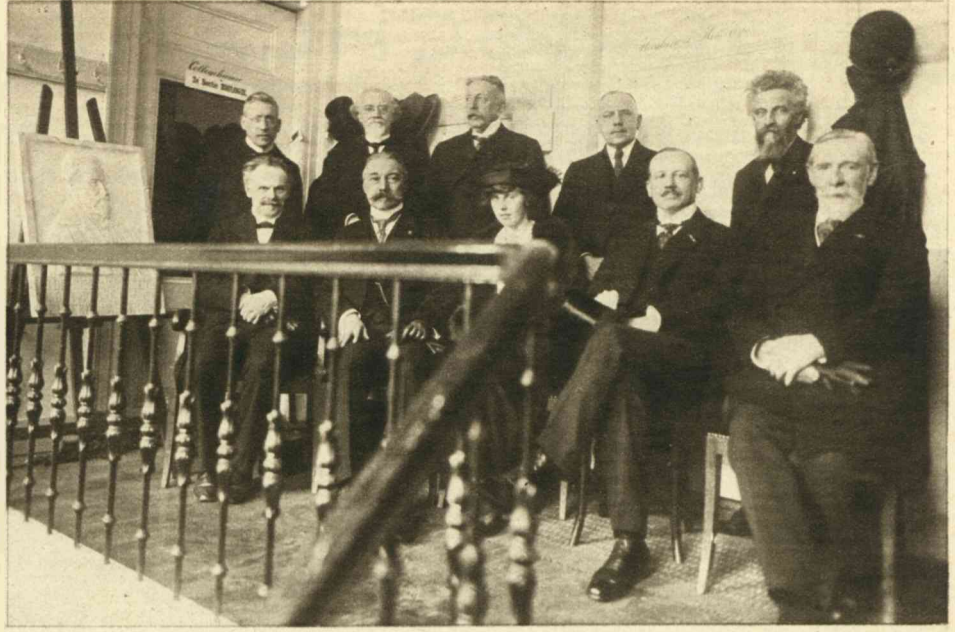

EEN HULDIGING.

In Pulchri Studio te 's-Gravenhage had de vorige week de viering plaats van den 70^{en} verjaardag van den mijn-ingenieur en geoloog Dr. R. D. M. Verbeek (1^e rij, 4de persoon van links), die in 1909 doctor honoris causa in de Technische Wetenschappen is geworden. — De huldigingscommissie bood den jubilaris zijn borstbeeld aan, dat in het gebouw van de T. H. S. te Delft zal worden geplaatst.

EEN PLECHTIGHEID.

Vrijdag j.l. had in het Physiologisch-Historisch Laboratorium aan het J. D. Meyerplein te Amsterdam een eenvoudige plechtigheid plaats ter eere van de nagedachtenis van den vorigen Directeur van dat Laboratorium Prof. Dr. Thomas Place. Er werd een plaquette van den overledene onthuld, ontworpen door Mej. Fr. Carbasius en geplaatst in het traphuis. Op de foto: voorste rij v. l. n. r.: Burgemeester Tellegen; Dr. Mr. van Leeuwen, curator; Mej. Carbasius; Den Hertog, Welthouder van Onderwijs; Prof. Dr. C. H. Kuhn, voorz. van de Commissie; Tweede rij: Dr. Delprat, curator; Prof. Bruining, Rector Magnificus; Mr. Baud, curator; Poggenbeek; Prof. Dr. J. van Rees, penningmeester van de Commissie.

DE EENIGE VROUW

Ioen ik op een fraaien Junimorgen opstond, was het mij alsof ik wist, dat mij iets te gebeuren stond, wat op mijn verder leven van invloed zou wezen. Terwijl ik mijn paard besteeg om in het Bosch wat te gaan rijden, was ik er zeker van. Niet wetende of het goed of kwaad was, gevoelde ik niettemin dat deze morgen niet zou zijn als andere dagen. Ik, Egon von Stein, zou niet naar mijn woning terugkeeren zooals ik ze verlaten had.

De morgen was heerlijk, onuitsprekelijk heerlijk. Er was dien nacht een milde regen gevallen, die in een geurigen damp weder opsteeg en er was geen spoor van stof. De bloemen wiegden in het zoele windje, de vogens uitten hun vreugde in lieflijk gekwinkeleer en ook ik voelde mijn hart geneigd om mee te juichen in dit natuurconcert.

Het was nog heel vroeg, slechts enkele arbeiders spoedden zich met haastigen tred voort naar hun werk. Ik zette mijn paard in galop en reed zoo eenigen tijd voort tot mij opeens iets als een pijl uit een boog voorbijschoot: een meisje!

Inderhaast ving ik een glimp op van bruin krullend haar, blauwe oogen, zacht blozende wangen, een slank figuur en schelmsch lachenden mond. Ik staarde de mij fier voorbijstuwende amazone in bewondering na, toen ik tot mijn schrik plotseling het paard zag struikelen en de schoone berijderster op den weg zag neervallen.

In een oogenblik was ik bij haar en hielp haar op. Zij was zeer geschrikt, doch had zich niet bezeerd. Ze lachte en keek te gelijkertijd angstig rond, doch toen ze zag, dat niemand dan ik het ongeval had opgemerkt, haalde ze verruimd adem. Dit schoone meisje, of wat ze was, reed in den vroegen morgen zonder geleide.

„Hebt ge u bezeerd?“ vroeg ik bezorgd. „Wilt u hier zoolang aan den weg gaan zitten, totdat ik een rijtuig gehaald heb? Want u zult toch niet weer willen opstijgen?“

Ze keek mij aan en glimlachte, terwijl ze zich zacht uit mijn armen losmaakte. Ik wist het nu wat het was dat mij overkomen zou: ik had leeren beminnen op het eerste gezicht; zij was de eenige vrouw voor mij op de wereld. Hoe en wat zij was, en wijl ze zonder groom reed, was ze blijkbaar niet van mijn stand, hoewel ze in alles een aristocrate leek, zij zou voor mij steeds de eenige vrouw blijven.

„Ik heb mij niet bezeerd,“ antwoordde zij met een vreemd accent, „en als dat het geval was, zou ik mijn verdiende loon gehad hebben! Maar, o, eens even er uit te wezen, alleen en vrij, hoe heerlijk is dat!“

Ik begreep niet wat ze bedoelde, ze scheen nauwelijks tot mij te spreken, ten minste zoover haar laatste woorden betrof. Het volgende oogenblik keek ze mij weer aan, met die wonderschoone diepblauwe oogen en het was of een elektrische stroom mijn aderen doortrilde.

„Wees mijn spiegel,“ zei ze. „Zit mijn hoed recht? Dat is altijd de eerste gedachte bij een vrouw. Een man vraagt zich af of hij gewond is, en wrijft zich de beenen; een vrouw is slechts bevreesd dat ze er minder voordeel uit ziet.“

„Een vrees zonder den minsten grond,“ antwoordde ik. „En uw hoed staat prachtig!“

„Dat stelt me gerust,“ ging ze voort met haar prettig vreemd accent. „Ik heb geen groom bij mij, mag ik u nog lastig vallen, met het verzoek, mij even te helpen opstijgen?“

Lastig vallen! Zij wist blijkbaar niet, dat ze mij de gelukkigste oogenblikken van mijn leven schonk; later zou ze mij nog heerlijker oogenblikken schenken en daarna verdriet, onuitsprekelijk verdriet. Maar nu was ik blij, dat ik haar helpen mocht.

Ik vroeg geen permissie, maar eveneens opgestegen reed ik naast haar verder en ze scheen het niet onaangenaam te vinden. Zij sprak met mij als een gelukkig kind, na mij eerst gevraagd te hebben of ik haar ook vroeger gezien had. — „Nooit,“ antwoordde ik en mijn hart voegde er aan toe wat mijn lippen niet durfden uitspreken: „maar ik heb mijn geheele leven op u gewacht.“

Het scheen mij toe dat mijn antwoord haar geruststelde, ik begreep evenwel niet waarom.

„Ik ben onbekend in Berlijn en Berlijn is onbekend aan mij. Ik vind het evenwel een heerlijke stad met haar breede straten en mooie parken. Ik zou zoo gaarne eens ronddolen door die groote stad, maar, helaas, 't is niet altijd een zegen als vrouw geboren te zijn, geloof ik.“

Ik lachte om deze vrouw die nog zoo'n kind was.

„U zult in allen geval een zegen wezen — voor een gelukkigigen man,“ antwoordde ik stoutmoedig.

BIJ VAN SCHOONHOVEN.

Wij hebben bij den tooneelspeler Van Schoonhoven eens belet gevraagd; hij jubileert. Zoals onze lezers weten, den 21en April zal hij zijn 40-jarig feest als tooneelspeler vieren. — Een heele tijd, hè? zeiden wij, toe wij tegenover den jubilaris zaten... En niet zonder trots vroeg de jubilaris daarop, hoe oud wij hem dan wel taxeerden. Nu... 40 jaar... en misschien bent u met uw 15e jaar bijv. al de planken opgewandeld. 55 jaar dan... De heer Van Schoonhoven glimlachte, hij had een kleine binnenpret. — Acht en zestig, zei hij. We moesten het wel gelooven, en wij geloofden het ook, maar acht en zestig jaar is een respectabele leeftijd, en iemand van dien leeftijd stel je je als een... nu, als een 'n weinig bejaard uitzien voor. Maar zie me nu dezen jubilaris; hij lijkt niet ouder dan vijftig met zijn forschen, statigen bouw, zijn fiksche, bruin gelaat, waaruit een paar pittige, donkere oogen u aanzien, zijn krachtig en vast gebarensel. Er is nog geen kreukel in zijn gelaat, ja, in zijn geheele persoon, mag men wel zeggen, is nog geen kreukel, geen merk van de jaren. Rustig en plezierig zat hij ons aan zijn tafeltje Rotterdam bij een glaasje wijn wat te vertellen, hoe hij twee jaar bij Albrecht en Van Olfen te Rotterdam was, en daar befaamd was om zijn vertolking der marqués-rol „Judaël de Medicis“ in het roemruchte drama „Lazaro de Veehoeder“ (zaliger). Hij kwam bij de vereeniging der Rotterdammers en Amsterdammers mede naar Amsterdam en speelde sindsdien op het Leidsche Plein. Wie kent zijn statige figuur niet, die boven alle medespelers uitsteekt als Gijsbrecht, Scarpia in „Tosca“, Jean Le Chantre in „n Amsterdamsche Jongen“, en in nog zoovele, zoovele rollen. Thans père noble meestentijds, legde hij zich voorheen echter meer op de marqués-partijen toe. Hij was een groot bewonderaar van Veltnan en kan hem allemachtig aardig nadoen. Veel weet hij uit den ouden tijd te verhalen, ook heeft hij nog een bloedige herinnering; mevrouw Mann heeft eens op het toneel, toen ze hem met een bijl quasi op het hoofd moest tikken, wat erg hard doorgeslagen, met het gevolg dat onze jubilaris een gat in het hoofd met zich voerde naar dr. Tilanus, die het nog verbonden heeft.

Het jubilee zal plaats hebben in een première van een nieuw, oorspronkelijk stuk, dat op het Leidsche Plein nu wordt ingestudeerd. Het heet „De pastoor van Neuville“ en speelt ten tijde van den Fransch-Duitschen oorlog.

De heer Van Schoonhoven is een eenvoudig bescheiden man. Eerlijk en onbevangen. Het kunstmatige, het opgeschroefde, vindt in hem een vijand. De dichter Binnewiertz schreef een vers op dezen tooneelspeler en noemt als wat hem leidt zoo juist:

Het wortelvast besef, dat kunst noch leven bloeien.
In wuft gewemel van een schitterenden schijn,
Maar dat wat groot en goed, gedijen wil en groeien.
De vrije zon behoef van „altoos eerlijk zijn.“ J. WALKER.

Ze scheen te sidderen, werd plotseling doodsbleek en keek mij geërgerd aan, alsof ik haar beleedigd had.

„O, neen, neen!“ zei ze toen. „Je begrijpt dit niet... Je kunt niet weten...“ zij veranderde van toon. „Ik heb geen recht hier alleen te zijn. Ik ben den... bedienden te slim afgeweest en heb een staljongen omgekocht mijn paard te zadelen. Mijn familie is heen en ik haakte naar een weinig vrijheid. Wat hindert het? Niemand kent mij!“

„En morgen,“ vroeg ik gretig. „Kom je morgen weer!“

„Dat weet ik niet,“ antwoordde zij. „Ik moet nu naar huis. Als ik u niet weerzie, herinner u dan steeds, bid ik u, dat ik uw schuldenares ben.“

Haar woorden betekenden mijn afscheid, daarom verliet ik haar. Ik wist nochtans, zoo zeker alsof ik in het Boek der Toekomst las, dat wij elkander zouden weerzien, dat de komende dagen ons nader tot elkander brengen zouden, ofschoon zij mij al zoo na was, hart van mijn hart.

En ik had gelijk! Langer dan een week, tien heerlijke zonnige dagen reed ik iederen morgen met haar en ik liet haar in mijn hart lezen. Zij las eerst met verschrikten blik, daarna met een bekoorlijken blos en terneergeslagen oogen.

Hoe beminde ik haar! Hoewel ik niets van haar wist, zelfs haar naam niet kende, verafgoedde ik haar! Levende alleen om haar te zien, om haar lieve stem te hooren, dacht ik steeds aan de toekomst die mij nog grooter geluk zou brengen. Rijk, edelgeboren, knap van uitzicht als ik was, waarom zou ze mij niet leeren beminnen en haarzelve aan mij schenken — als mijn vrouw?

Op den tienden morgen was ze afgetrokken; haar gelaat was bleek, haar oogen vermoeid, de hoeken van haar mond smartelijk verwrongen. Iets had haar verdriet gedaan. Ze lachte vermoeid, toen mijn oogen haar vragend aanzagen.

„Het is vandaag onze laatste rit,“ zei ze. „Hedenavond komt mijn familie terug, morgen ben ik weer een vogel in een kooi. Maakt het verschil of de kooi gouden tralies heeft! Is er niemand die op onze paarden kan passen? Ik wil met je spreken en je vaarwel zeggen!“

Er waren tranen in haar oogen, doch ik was niet bezorgd. Mij vaarwel zeggen? Dat zou nimmer, nimmer gebeuren. Zij zou een deel van mijn leven uitmaken en ik van het hare!

Ik riep een paar jongens, sprong uit den zadel, hielp haar afstijgen en wandelde met haar over het dauw-bevochte gras tot waar de bladeren ruischten en de vogels zongen boven onze hoofden van liefde en leven.

„Wij zullen elkander nimmer vaarwel zeggen,“ zei ik eindelijk, haar hand vattende. „Nimmer! Ik heb je lief! Je weet dat ik je lief heb! Er is nooit een vrouw in mijn leven geweest dan jij! Wil je mijn vrouw worden? Zeg dat je mijn vrouw wilt worden, liefste! Zeg het!“

Ze zag mij aan en ik zweer dat, ofschoon haar woorden het ontkenden, er liefde, vurige liefde uit haar oogen blonk. Haar hand beefde in de mijne.

„O, vergeef mij! vergeef mij!“ zei ze diep ontroerd. „Ik heb je leed gedaan! Ik moest gedacht hebben... maar ik deed het niet. Geloof me, ik dacht er niet aan! Ik was zoo gelukkig, iedere dag was voor mij bloemengeur, en zonnegoud, alles was zoo schoon, ik leefde als een lotuseter. Maar ik deed verkeerd! Zeg dat je mij vergeeft! Je zult mij niet begrijpen en toch kan... durf ik je niet te zeggen... niet te doen begrijpen... maar, geloof mij, ik kan je vrouw niet worden.“

Ik keek rond. Behalve de vogels boven ons, bevond zich geen levend wezen in onze nabijheid. Ik vatte haar andere hand. Mijn passie drong mij haar in de armen te nemen, aan het hart te drukken, de schoone lippen te kussen, die „neen“ durfden zeggen, doch ik wilde eerst haar toestemming en die zou ze mij geven, zeker. Ik dacht dat ik haar begreep, dwaas, die ik was!

„De dagen waren vol bloemengeur en zonnegoud,“ herhaalde ik, „dat was, omdat je me liefhebt. En als je mij liefhebt, is het recht en natuurlijk dat je mijn vrouw wordt! Waarom wil je mij niet trouwen? We hebben alles wat het leven gelukkig kan maken: jeugd, gezondheid en